и сърце ме боли за туй що ви се готви . . .
Ни камикъ няма да остане отъ градотъ ви . . .

„Предателство!“ за мигъ Стоименъ изрева.
„Предателство!“ изви и други тамъ . . . „Това
що значи?“ Попъ Матей изблещенъ се обади —
и викъ и глъчь . . . За мигъ одевешните свади
забравиха. Младенъ и попъ Матей, дори
Войводата, и той, каточе да смири
гневътъ се, настрана се мълчаливъ стъписа, —
нечаканата весть дали и него слиса?

„Но чакайте. Това . . . Сокола почна пакъ,
и съ дигната ръка да млъкнатъ даде знакъ —
„Това и онова запитва той, разправя,
и плясна най-подиръ: защо се още бавя,
и колко пушки съмъ прикупилъ до сега! . .
Той всичко знай — и де и колко и кога —
той всичко знай... Твърди и въ Цариградъ че знаятъ,
но че мълчжтъ, дори че всичко туй желаятъ —
„Еднѣжъ па тъй до кракъ — та вечно да се знай
и памти — ето къмъ какъвъ отива край:
Еднѣжъ и тъй до кракъ — въ рагуна туй имъ влиза“
И, ~~като отъ гердешъ мъниста~~, заизниза
едно по друго — тамъ и тамъ, и тозъ и тозъ —
дори по Влашко чакъ. . . и не едно таквозъ
щото знаемъ тайно ний, е знайно на Мурада . . .
„И много здраве тамъ носи во Каменграда
на всички декато за тоя таватуръ
сж вирнали глава . . . — вамъ други е мюдюръ
завчера пратенъ, азъ тамъ няма да се върна . . .
И плещи, синеца, — а менъ ми се превърна
душата. Съ пушките оставихъ Радоилъ
да се разправя самъ — не съмъ ни ялъ, ни пилъ,
ни видялъ святъ, докле до тука да пристигна,
и само въ Пловдивъ се . . .

Градски

Бреница той въ факти